

20.07.2008

Catalanisme i realitat

(Publicat al diari El Punt)

Veus catalanes, algunes de bona fe, reclamen ocupar-se dels problemes de la gent i invoquen la realitat i el pragmatisme contra el que anomenen «discussions essencialistes», com ara la independència de Catalunya. Fem-ho, doncs, i no crec equivocar-me si entre aitals problemes incloc tenir aigua, electricitat, transport, sanitat, pensions, ensenyament, o feina. L'autonomisme ens vol fer creure que els pot resoldre i defensar els interessos de la gent, però el seu balanç, positiu al segle passat, és ara una font contínua de frustracions, perquè només el govern espanyol pot decidir si tenim aigua i com els catalans; si hi ha interconnexió elèctrica amb França o no i si inverteix en xarxa elèctrica o no (7% per a Catalunya el 2006, 2,4% la prevista pel 2008-2011); si traspasa els ferrocarrils o no, o hi inverteix (el doble a Madrid que a Barcelona); si hi ha TGV amb Europa o no; si els aeroports els traspassen, si hi inverteix o no (6 vegades més a Madrid que a Barcelona), i si els dediquen a traslladar els catalans a Madrid o a la resta del món; quines són les pensions; si els estudiants catalans reben o no beques (4,8% els darrers 10 anys); i quins són els impostos i les cotitzacions socials.

L'autonomisme no resol res L'autonomisme pot parlar a la gent dels seus problemes i d'un projecte de país engrescador, que doni respostes modernes, però no pot resoldre res perquè tot allò que importa depèn del govern espanyol. Tant és que vulguem seleccions esportives internacionals (52,7%), català oficial a la Unió Europea (74,4%), gestionar tots els transports (79,1%), o recaptar i decidir sobre tots els impostos (68,6%), perquè ni als catalans ni als nostres representants ens correspon la decisió.

Mentrestant, la realitat és que el nostre espoli fiscal s'ha duplicat els darrers 10 anys, i més d'un 10% del PIB català se'n va cada any a Espanya i no torna, 20.000 milions d'euros i 2.622 euros per càpita; l'obra pública estatal a Catalunya els darrers 5 anys està un 40% per sota de la mitjana; els dipòsits bancaris a Madrid eren fa 10 anys com els de Barcelona i ara els dupliquen; el poder adquisitiu dels catalans, el més alt fa 30 anys, s'esfondra al 104,6% del conjunt i és el 9è per comunitat autònoma, per sota de Melilla; Madrid té el 50% de la facturació de les 5.000 més grans empreses, Catalunya el 18%; Catalunya perd 6 posicions entre 2003 i 2006 en competitivitat mundial, i en l'índex de desenvolupament humà de Nacions Unides baixa entre 2000 i 2007 de la posició 14 a la 18, mentre que Espanya puja de la 21 a la 13. Entre 2006 i 2008 Catalunya és la 12a en creixement entre les comunitats autònomes, i del 2005 al 2006 va perdre 13.200 llocs de treball qualificats, mentre que Madrid en guanyava 46.490 i Espanya, 201.050. Entre 1986 i 2006 els catalans, que som el 16% de la població i el 20% del PIB, hem pagat el 24% dels impostos i rebut el 12% de la despesa pública, i ara ja som per sota de la mitjana de l'Estat en alumnes per aula, per professor i per ordinador, en llits i personal sanitari per habitant, i en feines d'alta qualificació.

La realitat és que l'autonomisme ja no obté res, perquè les competències de la Generalitat s'han reduït, per obra dels governs espanyols i del Tribunal Constitucional que nomenen el PP i el PSOE, a la gestió administrativa de les decisions espanyoles, sense competències decisòries ni diners per finançar-les; perquè els governs espanyols no compleixen l'Estatut ni canviaran la Constitució; i perquè l'objectiu espanyol d'arraconar Catalunya com a província marginal no té aturador i se'n surt.

És l'hora de la realitat i el pragmatisme: o volem allò que tenim o tenim allò que volem, o fem real el necessari o necessari el real, però prou d'enganyar la gent i fer veure que aconseguirem dintre l'Estat espanyol, i pel bon voler dels seus governs, allò que decidim els catalans. Prou de mentides i de fer volar coloms autonomistes, federals o confederals: res que depengui de la voluntat dels espanyols és al nostre abast, només ho és allò que depèn de la nostra voluntat majoritària, la independència, que és possible, necessària i real. Cert que és difícil, però resol els problemes de la gent, mentre que l'autonomisme impotent només en parla.

Alfons López Tena, vocal del CGPJ i membre del Cercle d'Estudis Sobiranistes